IV. évfolyam

1992 MÁJUS – JÚNIUS 3. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

DUNCAN McPHEE: A TESTVÉRISÉG

A SZENTLÉLEK MEGÚJÍTOTTA A HÁZASSÁGOMAT

KÉZRÁTÉTEL

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSA

A hitérzék és a karizmák

Isten szent népe Krisztus prófétai küldetésében is részt vesz azzal, hogy - elsősorban élő hite és tevékeny szeretete által - széles körben tesz tanúbizonyságot róla és bemutatja Istennek a dicséret áldozatát: az őt megvalló ajkak gyümölcsét (vö. Zsid 13,15). A hívők összessége a Szentlélek kenetét kapta (vö. 1Jn 2,20 és 27), és így nem tévedhet meg hitében. Ezt a kiváltságos tulajdonságát akkor nyilvánítja ki, az egész népben meglévő természetfeletti hitérzék birtokában, amikor - „kezdve a püspöktől a legjelentéktelenebb világi hívőkig" - kifejezi általános egyetértését a hit és erkölcs dolgaiban. Az Isten népe a szent tanítóhivatal vezetése alatt - és hűségesen reá hagyatkozva - már nem emberi tanításban részesül, hanem valóban Isten igéjét kapja (vö. 1Tessz 2,13): így azzal a hitérzékkel, amelyet az igazság Lelke hoz létre és tart ébren benne, elveszíthetetlenül birtokolja „a hitet, amely egyszer s mindenkorra szóló öröksége a szenteknek" (vö. Jud 3), abba helyes ítélettel egyre mélyebben behatol és azt mindig nagyobb teljességgel érvényesíti életében.

Ezenkívül ugyanez a Szentlélek az Isten népét nemcsak szentségeken keresztül és papi szolgálatokkal szenteli meg, vezeti és ékesíti erényekkel, hanem ajándékait „tetszése szerint juttatva kinek-kinek" (1Kor 12,11), sajátos kegyelmeket is oszt szét a hívők minden fokozata között. Ezekkel a kegyelmekkel alkalmassá és készségessé teszi őket különféle munkák és feladatok vállalására az Egyház megújhodása és továbbépítése érdekében, ahogyan az írásban áll: „A Lélek ajándékait mindenki azért kapja, hogy használjon velük" (1Kor 12,17). Ezeket a karizmákat, akár a legragyogóbbak közül valók, akár egyszerűbbek és gyakorta előfordulók, hálaadással és vigasztalódással kell fogadnunk, mert mindig éppen időszerűek és nagyon is hasznosak az egyházban. Nem szabad vakmerően kívánkozni rendkívüli adományok után és elbizakodottan nem szabad tőlük remélni az apostoli munkálkodás eredményességét. Valódiságukat és célszerű felhasználásukat illetően azokra tartozik az ítélet, akik előljárók az egyházban, és akiknek különösképpen feladatuk nem a Lélek kioltása, hanem az, hogy vizsgáljanak felül mindent, és a jót tartsák meg (vö. 1Tessz 5,12 és 19-21).

Lumen Gentium 12

A címlapon a Hét Láng karizmatikus közösség három nővére látható, akik lángolóan imádják az Oltáriszentséget.

MINDENKI A SAJÁT NYELVÉN

Nagy volt a megdöbbenés, mert mindenki a saját nyelvén hallotta, amint beszéltek" (ApCsel 2,6). A pünkösdi Lélek nemcsak tüzet ad, hanem nyelvet is: kommunikációs közeget a húsvéti misztériumnak. „Hát nem mind galileaiak, akik ott beszélnek? Hogyan hallja hát őket mindegyikünk a saját anyanyelvén?" (8.v.). A teremtő Bölcsesség beszél, aki minden nyelvben perfekt. „Halljuk, hogy a mi nyelvünkön hirdetik Isten nagy tetteit" (11.v.). Az Egyház egyetemes. Az evangélium poliglott. A Szentlélek mindenkihez a saját nyelvén szól.

Amikor a 9. században Szent Cirill és Metód szláv nyelvű liturgiát alkotott, egyesek azzal támadták, hogy csak három nyelv szent: a héber, a görög és a latin, vagyis azok, amelyek Jézus keresztjének feliratában szerepeltek (Lk 23,38). Cirill ezt a korlátozást „a háromnyelvűek eretnekségének" nevezte, s még halálos ágyán is azért imádkozott, hogy Isten semmisítse meg ezt a tévhitet. Minden nyelv szent, mert valamennyit a szent Bölcsesség alkotta, s mindegyik alkalmas az üdvösség titkainak közlésére.

Amikor II. Hadrianus pápa jóváhagyta a szláv liturgikus könyvek használatát, igent mondott a Lélek soknyelvűségére, arra az elvre, amelyet a II. Vatikáni Zsinat óta **inkulturációnak** szoktunk nevezni. II. János Pál pápa így ír Cirillről és Metódról szóló körlevelében (11. pont): „Hogy az evangélium igazságait egy új nyelvre lefordítsák, meg kellett ismerniük azoknak belső szellemi világát, akiknek Isten szavát képekben és fogalmakban hirdetni akarták, hogy ezek ismerősek legyenek számukra. Világos volt előttük, hogy a Szentírás kifejezéseit és a görög teológia fogalmait helyesen kell átültetniük olyan nyelvre, amely más történelmi hagyományokban és gondolkodásmódban formálódott, mert csak így járhat sikerrel missziós tevékenységük... Különleges erőfeszítést jelentett az új népek nyelvének és mentalitásának megismerése, hogy számukra hirdethessék a hitet, de példaszerű volt eltökéltségük, hogy ezt a mentalitást ők maguk is átvegyék, és szem előtt tartsák a szláv népek igényét és elvárását. A nagylelkű elhatározás, hogy azonosulnak a szlávok hagyományaival és életével, miután azt a kinyilatkoztatás által megtisztították és megvilágították, Cirillt és Metódot a misszionáriusok igaz példaképévé tette." Ha elolvassuk 1Kor 9,19-23-at, megtaláljuk az inkulturáció elvét Pál apostolnál, mint az evangelizációs munka bibliai alapvonását. „Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek" (22. v.). A szeretet hasonul.

Amikor az Ige testté lett, egyúttal inkulturálódott is: beletestesült az első századi zsidóság világába. Egy-egy hasonlat, példabeszéd Jézus ajkán mennyire elárulja, hogy belülről nézi honfitársai életét! Azonosulása az emberi sorssal nem felületes jóindulat, hanem szívfájdítóan konkrét, egész emberi lényét, kifejezésmódját, gondolkodási modelljeit, viselkedését, érzésvilágát, képzeletének működését átható valóság. Milyen jellegzetesen a zsidó tisztasági törvények kategoriájában szemléli környezetét az a Jézus, aki a fehérre meszelt sírokról beszél, amelyek „belülről tele vannak a halottak csontjaival s mindenféle undoksággal" (Mt 23,27), vagy aki a démonokat a (zsidók számára tisztátalan) sertésekbe küldi (Mk 5,12-13)! De ugyanez a Jézus tisztának minősít minden ételt (Mk 7,19), mert gyermeke ugyan saját kultúrájának, de nem rabja. Pál pedig, a nemzetek apostola, egy továbbinkulturált igét visz a pogányok közé: farizeus nevelésén túllépve „tisztátalan" ételekkel él, görögül szól a hellénizmus népeihez, görög írásokat alkot, és képes a hellén misztériumvallások fogalomkincsével megragadni a zsidó Messiás egyetemes misztériumát. Árulónak, eretneknek tartják, még a zsidó származású keresztények is gyanakodva tekintenek rá, pedig csak az azonosulásnak azt az elvét folytatja, amit a Szentlélek a megtestesülésben megvalósított és pünkösdkor közkinccsé tett.

Mindenki a saját nyelvén hallja az evangéliumot. Minden nemzet, minden kor, minden társadalmi réteg, minden korosztály... Mennyi feszültség is származik ebből! Ahol evangelizáció van, ott inkulturáció is van, s ezt nyomon követi a kultúrális elhatárolódás, gyanakvás, megnemértés, „bábeli nyelvzavar" kísértése is. A Szentlélek minden-nyelven-beszélő pünkösdjét a Szentségtelen Lélek más-nyelvét-meg-nem-értő ellenpünkösdje kíséri. A „háromnyelvűek eretneksége" ma is kísért. Mindig vannak, akik az inkulturációs elemekben támadást látnak az evangélium szentsége ellen. Akik a Miatyánk vagy a Hiszekegy új szövege ellen tiltakoznak, akik ragaszkodnak az archaikus nyelvű bibliafordításokhoz, akik visszautasítják a gitáros zenét a liturgiában, akik elviselhetetlennek érzik a kultikus táncot az Oltáriszentség előtt, azok emberi

merevségeik korlátolt „szenttéavatása" révén az Anti-Lélek céljait szolgálják. Sokaknak a karizmatikus megújulás egyszerűen azért nem tetszik, mert protestáns talajon fakadt. Pedig ami elszakadt testvéreink életében igazán hiteles, azt nemcsak átvehetjük, hanem át is kell vennünk, éppen a katolicitás, az egyetemesség miatt. „Annak érdekében, hogy az Egyház katolikus és apostoli volta még nyilvánvalóbbá válhassék, a katolikusok lelki életének nemcsak a saját hagyományából kell táplálkoznia, hanem olyan hagyományokból is, amelyek más egyházakban vagy egyházi közösségekben élnek" (*Ökumenikus Direktórium* 69.).

Az evangelizáció évtizedében Isten sokat bízott a karizmatikus megújulásra: a Lélek friss, erőteljes, vonzó kiáradását, hogy kortársainkhoz forduljunk és fölmutassuk nekik a Krisztusban való újjászületés boldogságát. Az egyházi élet hagyományos területeit sem bírálnunk, sem irigyelnünk nem kell: „Mindenki saját ajándékát kapta Istentől" (1Kor 7,7). Ha szakállas fiúk gitározzák, farmernadrágos lányok dalolják, fiatalok és idősek konzekvens odaadással élik a Jó Hírt, olyan rétegek is meghallják azt, amelyek a tradicionális vallási formákra oda sem figyelnek. Pünkösd beteljesül korunkban: mindenki hallja a Lélek szent ittasságában foglalt üzenetet.

Mindenki a saját nyelvén.

Dr. Kovács Gábor

KÉZRÁTÉTEL

A kézrátétel a gyógyító érintés szertartása, melyet az első keresztények akkor alkalmaztak, amikor betegek fölött imádkoztak (Jak 5,14). Jézus gyakran gyógyított érintéssel és azt mondta követőinek: „ha pedig betegekre teszik kezüket, azok meggyógyulnak" (Mk 6,18). Így gyógyult meg Pál vaksága, amint Ananiás rátette kezét (ApCsel 9,17). A zsidóknál az érintéssel erőt adtak át, ahogy Mózes Józsuéra tette kezét és így ruházta rá hatalmát (Szám 27,18-20), vagy ahogy Jézus érezte, hogy erő áradt ki belőle, mikor a vérfolyásos asszony megérintette (Lk 8,46). Az érintés jelentősége az ősegyházban is megmaradt, amint Szent Iréneusz (sz. Kr.u. 150) példája bizonyítja, aki arról számol be, hogy ő és mások „még mindig úgy gyógyítják a betegeket, hogy kezüket rájuk teszik, és azok visszanyerik egészségüket."

Az érintés természetes gyógyító képesség, és mint minden természetes képességet, az Úr felhasználhatja, éppen úgy, ahogy a prédikálás adományát formálja a természetes beszédtehetségből. Dr. Dolores Kreiger, a New York-i Egyetem tanára, háromezer orvost, ápolónőt és terapeutát tanított meg arra, hogy kezüket tegyék szeretetteljesen betegeikre, így vigyenek át gyógyító energiát magukból a betegbe, akiben a betegség energia-„deficitet" hozott létre. Dr. Kreiger klinikai úton alá tudta támasztani az érintés hatékonyságát, ugyanis a hemoglobinszint szignifikáns növekedését állapította meg az így kezelt betegeknél.

Az érintés még életről és halálról is dönthet. A második világháború idején az árvaságra jutott angol csecsemők nagy része az intézeti elhelyezést követően meghalt, kivéve abban az árvaházban, ahol az éjszakás takarítónő, miután munkájával végzett, szeretettel dajkálta a kis árvákat. Ma minden szülészeti osztályon természetszerűen adják az ápolónők a csecsemőknek a leghatásosabb gyógyszert, a szerető ölelést. Hasonlóképpen, az anyákat is arra bátorítják, hogy a szülés után simogassák meg gyermekük, és hogy szoptassák őket, nemcsak azért, mert az anyatej egészséges, hanem, mert az anya érintése nyugalmat és biztonságot áraszt. Egyes pszichológusok arról számolnak be, hogy azon gyermekek között, akik nem részesülnek szeretetteljes érintésekben, jóval magasabb a skizofrénia előfordulásának gyakorisága, mert a verbális közléssel, hogy szeretik őket, nem párosult ennek kézzelfogható bizonyítéka.

Vajon puritán gátlásaink egy másik ember megérintésével szemben a Lélek gyógyító erejének áradását is elfojtják, ami olyan magától értetődő volt az ősegyházban? A kézrátétel legyen természetes gesztus, amely a Lelkét gyógyulásunkra küldő Krisztus gondosságát, szelídségét és erejét közvetíti. Hasonlóan, ha megengedjük, hogy valaki megérintsen bennünket, ez nyíltság-

ra és elfogadásra utaló természetes gesztus. A kézrátétel annyira ősi és hathatós gesztus, hogy a házasság kivételével valamennyi szentség ezt alkalmazza a Szentlélek erejének közlésére.

A megkenés szertartásában a kézrátétel csendben történik, hiszen nem egyéni gyógyító imánkat mondjuk, hanem kezünk Jézusnak, és a Lélek által gyógyulásért imádkozó egyháznak keze lesz. Amikor valaki fölött imádkozunk, igyekszünk elképzelni, hogy Jézus milyen szeretettel érintené meg ezt az embert, és kérjük, hogy az Úr jelenléte áradjon keresztül kezünkön. Hasonlít ez ahhoz az útmenti feszülethez Franciaországban, amelyről a második világháború bombázásai következtében hiányoztak az Úr kezei, s valaki, aki ismerte a kézrátételt, ezt írta a keresztre: „Nincs kezem, csak a tietek." Gyakran puszta érintéssel szavakkal ki sem mondható módon tudjuk továbbadni Krisztus szeretetét. A lényeg az, hogy Isten gyógyító szeretetének csatornáivá legyünk, hogy a beteg „egyedül Jézust" érezhesse.

Matthew és Dennis Linn

~ ~ ~

Az érintés jelentősége az elmúlt években meglehetősen nagy nyilvánosságot kapott. Az országnak azon a részén, ahol lakom, gyakran tűnik fel a szokatlanul nagyméretű plakát: „Megölelted ma már a gyereket?" - a helyi mentálhigiénés társaság figyelmessége. Javaslom, módosítsák a kérdést így: „Megöleltél ma valakit?", hiszen mindannyian igényeljük a gyengédségnek ezeket a külső jeleit, tekintet nélkül arra, hogy milyen idősek vagyunk. A kézrátétel alkalmat ad arra, hogy kimutassuk a másik ember iránti érdeklődésünket, mivel fizikai kapcsolatot létesítünk, éppenúgy, mint ahogy a békecsók a misében a közösség érintés általi igenlésének ideje. Kezünk több kötetnyi nem-verbális információt továbbít, amikor kezet fogunk valakivel. Sok üzletember képes a másik ember jellemét a kézfogás szertartásából helytállóan felismerni.

A Szentírás lépten-nyomon hírt ad a kézrátétel jótékony hatásairól, amikor Jézus és tanítványai élnek vele. A szerető gondoskodás kifejezése mellett gyakran valamilyen erőátadás is lezajlik, amint arra kérjük Jézust, hogy hadd legyen a kezünk az ő szeretetének csatornája. Sokan tapasztalnak melegérzést, idegfeszültséget vagy könnyű remegést, ahogy valaki fölött imádkoznak. Ugyanezekről a jelenségekről számolnak be azok, akikért imádkoznak, ami valószínűsíti az energiaáramlás teóriáját. Számos tudományos kísérlet folyik annak bizonyítására, hogy ez az erő létezik, de akár van bizonyíték, akár nincs, a következmények magukért beszélnek.

Egy tipikus levélben ezt olvassuk: „Azelőtt soha nem imádkoztak fölöttem kézrátétellel, csak azon az estén, amikor először voltam imaösszejövetelen. A csoportot vezető pap feltette a kérdést, hogy van-e valaki, aki fizikai gyógyulásra szorul, és nekem akkor erősen fájt a hátam, egy néhány éve történt elesés következtében. Leültem a székre, a csoport néhány tagja hátamra tette kezét és csendesen imádkozni kezdtek. Mintha elektromos áram futott volna végig a gerincemen, és minden fájdalom megszűnt. Micsoda megkönnyebbülés volt, hogy pokoli fájdalmak nélkül tudtam mozogni! Tudtam, hogy Jézus az, aki megérintett aznap este ezeknek a rokonszenves embereknek a kezével, amiért örökké hálás leszek!"

A szentkenet szertartásába azért iliesztették be a kézrátételt, hogy Isten áldása a beteg egész testét átjárhassa. Nemcsak lelkének üdvösségével törődünk, hanem testének gyógyulásával is, és a gesztus ezt az igazságot fejezi ki. Jézus az egész embert gyógyította, mikor ezen a földön járt, és szeretetteljes érintésünkön keresztül folytatja népének megszabadítását.

Barbara Schlemon

PÜNKÖSD UTÁN

Pünkösdig hallgattak. Vártak. Hallgattak.
Szívükben szunnyadt a húsvéti hír.
Nem mentek vele. Egy helyben maradtak.
Aztán pünkösd lett, és ütött az óra.
Zendült a szó: Lélek volt és erő.
És háromezren állottak elő
egyetlen prédikációra.
És egyház született.
Ma is megmozdul ezer és ezer szív,
hogyha a szó Lélektől ihletett.
Lélektelen mennyit beszéltünk már mi,
Tanuljunk csendben a Lélekre várni!

A SZENTLÉLEK IDEJE

(A Szűzanya üzenete Don Gobbi atyán keresztül.)

Szeplőtelen szívem cönákulumában könyörögjetek ma, kedves fiaim égi Édesanyátokkal együtt a Szentlélek ajándékáért.

Közeledtek ahhoz a pillanathoz, amelyben a második pünkösd nagy csodája megvalósul.

Egyedül csak a Szeretet Lelke képes megújítani az egész világot.

Egyedül csak a Szeretet Lelke képes kialakítani az új eget és az új földet.

Egyedül csak a Szeretet Lelke képes felkészíteni a szíveket, a lelkeket, az Egyházat és az egész emberiséget Jézus fogadására, aki dicsőségben tér vissza hozzátok.

Ezért beléptek abba az időszakba, amikor egyre erősebbé válik a Szentlélek isteni munkálkodása.

Ezekben az időkben az a Szentlélek feladata, hogy a mennyei Atya tervének megvalósítására serkentsen benneteket Fia, Jézus Krisztus tökéletes és egyetemes dicsőítésében.

A Szentlélek isteni küldetését betöltve így teljes tanúbizonyságot tesz a Fiú mellett, és rávezet benneteket a teljes igazság megértésére.

A Szentlélek feladata, hogy ma az Igazság bátor tanúivá tegyen és Jézusban való hitetek hősies tanúsítására indítson benneteket.

A Szentlélek feladata, hogy megvilágítsa lelketeket az isteni kegyelem fényével, és benneteket az életszentség útjára vezessen. Ezért kiárasztja reátok hét szent ajándékát, megerősít és megnöveli bennetek az isteni és az erkölcsi erényeket, amelyek virágoskertté alakítják életeteket és a Szentháromság idehelyezi lakhelyét.

A Szentlélek feladata, hogy szíveteket a szeretet tökéletességére nevelje, így kiégesse belőletek az önzés minden megnyilvánulását, és megtisztítson benneteket a felmérhetetlen szenvedések olvasztótégelyében.

A Szentlélek feladata, hogy az Egyházat legnagyobb ragyogásába öltöztesse, hogy az egészen széppé, ránc és szeplő nélkülivé váljék, égi Édesanyátok példájára, és így a föld minden nemzetére kiárasztassa Krisztus fényét.

A Szentlélek feladata, hogy átalakítsa az egész emberiséget és megújítsa a föld színét, hogy új, földi mennyországgá váljék, ahol minden ember örül Istennek, szereti és dicsőíti Őt.

A Szentlélek nyitja meg és zárja be a második ádvent kapuit.

Ezért a második ádvent egész időszaka, amelyet éppen most éltek át, a Szentlélek ideje.

Az Ő idejében éltek.

A második pünkösd úgy jön el, mint a kegyelem és az irgalmasság folyama, amely megtisztítja az Egyházat, szegénnyé és tisztává, alázatossá és erőssé, égi Édesanyátokhoz hasonlóan szeplő és ránc nélkülivé és egészen széppé teszi.

Azért vagytok itt, hogy átalakítsalak benneteket és belőletek váljék a Szentlélek által teljesen megújított Egyház új szíve.

Ezért kell engednetek, hogy átalakítsalak benneteket és szívetek teljesen megváltozzék.

Váljék szívetek szelíddé és alázatossá, jóságossá és irgalmassá, együttérzővé és tisztává.

Szívetek legyen megtelt kehely, melyből édes balzsam csordul, hogy összezárjon vérző sebeket, hogy enyhítsen számtalan szenvedést és fájdalmat, reményt nyújtson az elkeseredett embereknek, kegyelmet a bűnösöknek, vigasztalást a betegeknek, segítséget a rászorulóknak, békét a gyötrődőknek, bátorságot a bizalmatlanoknak.

A második pünkösd úgy jön el a világra, mint a harmat, és kertté változtatja a pusztaságot. Benne az egész emberiség úgy igyekszik Ura elé, mint a jegyes, hogy megújult szeretetszövetségre lépjen vele. Így kapja meg a Szentháromság méltó nagy dicsőítését, és Jézus megalapítja köztetek szeretetének dicsőséges országát.

Ezért kell nektek ennek az általános megújulásnak csendes és bátor előkészítőivé válnotok.

Ma minden kedves fiamat és Szeplőtelen Szívemnek szentelt gyermekemet meghívom, járjon a fény útján, hogy elérkezzék a most átélt második ádvent befejezéséhez.

A fénynek ezen az útján beburkol benneteket mennyei Atyátok erős ragyogása, aki reátok árasztja szeretetét, karjaiba vesz és mindjobban rávezet arra, hogy megértsétek isteni atyaságának misztériumát.

Így váltok ti magatok az Atya dicsőségének visszatükröződésévé.

A fénynek ezen az útján bensőségesen átjár benneteket magának Krisztusnak a fénye, amely rávezet benneteket, hogy határozottan szembe-

szálljatok a bűnnel, a tévedéssel és a gonoszsággal. Így jártok az isteni Ige ragyogásában, amely életetekre árasztja az öröm, a szeretet, a szépség és a szentség fényes sugarát.

Így váltok ti magatok a Fiú ragyogásának visszatükröződésévé.

A fénynek ezen az útján bensőségesen átalakít titeket a Szentlélek erőteljes tüze, amely égető lángként emészti fel és tisztítja meg mindazt, ami bennetek tisztátalan és tökéletlen. Így alkalmassá tesz arra, hogy behatoljatok az Atya és Fiú között fennálló szeretetkapcsolat mélyére oly módon, hogy tökéletesen dicsőítitek az Atyát és egyre jobban szeretitek és követitek a Fiút. Így váltok ti magatok a Szentlélek szeretetének visszatükröződésévé.

Ma, mialatt a mennybe dicsőségesen felvett testem ragyogását szemlélitek, meghívlak benneteket, járjatok mindannyian a fény útján. Ezt jelöltem ki számotokra, hogy életeteket a legszentebb Szentháromság tökéletes dicsőítésére ajánljátok, hogy e második ádvent végső idejét helyesen éljétek meg,úgy, hogy meggyújtott lámpással álljatok készen az Úr fogadására, aki eljön.

Vacallo (Svájc), 1990. június 3. Pünkösd

TANÚSÁGTÉTEL

A Szentlélek megújította a házasságomat

Csodálatos dolog, hogy arra vagyunk teremtve, hogy szeressünk és befogadjuk a szeretetet. Akinek a lelke legmélyéből hiányzik az igaz szeretet, az mindenféle pótlékokhoz menekül, ezzel próbálja ezt az űrt betölteni - többnyire sikertelenül, s így az emberek élete tönkremegy.

Ezt az életemben is elég keményen megtapasztaltam. A mi házasságunk nagyon korán tönkrement és volt egy olyan időszak, amikor arra gondoltunk, hogy el kellene válnunk. Két gyermekünk is volt. Fűhöz-fához szaladgáltunk, hogy segítsenek nekünk megoldani ezt a problémát. Természetesen, legutoljára - amikor már senki sem tudott segíteni -, eszünkbe jutott, hogy van egy jó Isten, akihez fohászkodni lehet. Ekkor gyermekded módon, botladozva elkezdtünk járni az imádság útján. Az Úr irgalmasan és nagyon szelíden nyúlt utánunk, és megváltotta házasságunkat, szeretetet és szerelmet adott nekünk. Már három gyermekünk volt akkor, és úgy éltünk, mint a fiatal házasok. Egészen új látást kaptunk Tőle, egészen új értékrend vált valóra a mi életünkben. Sok minden, ami addig értékesnek tűnt, értéktelenné vált, és addig értéktelennek látszó dolgok nagyon fontosakká lettek. Az az Ige, ami az Ószövetségben van Jeremiásnál, hogy: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem rád az én irgalmasságomat, újra felépítlek téged és felépülsz leányom", ez szívbemarkolóan nekünk szólt akkor. Az Ige elkezdett szólni, fantasztikus módon, és elkezdtünk járni az Úr útján. Két év előzte meg, hogy ezt az ajándékot megkaptuk Isten kegyelméből. Addiga szívünket készítgettük erre a találkozásra. Ez csak az elindulás volt, az úton járás, a kínlódás és az útkeresés a mai napig is tart. Egy biztos, hogy a mi kettőnk kapcsolata akkor mindig sokkal jobb, amikor a szívünk mélyén az Istennel való kapcsolatunk szilárd. Akkor tudjuk igazán szeretni egymást, ha az Úrban szeretjük egymást. Amit mi szeretetnek neveztünk azelőtt, az csak ömlengés volt. Mind a ketten önmagunkat próbáltuk boldoggá tenni, illetve görcsösen vártuk a másiktól, hogy boldoggá tegyen minket, és ez persze nem sikerült. Új életünkben megtanultuk, hogy a „szeretni" azt jelenti, hogy a másikért önmagunkat odaadni teljesen. Istenért meg a másik emberért is - így találtuk meg a boldogságot.

Kihatott gyermekeinkre is a mi állapotunk. Nagyon sok mindent kellett rendbehoznunk. A legfontosabb a gyerekeknél, hogy eléjük éljük a szeretetet. Különösen a serdülő gyerekeknél nagyon nehéz meggyőzni őket bármiről is szóban. A szó erejében kevésbé hiszek, mint a tettek, a cselekedetek erejében. Olyan sokszor előfordult, hogy a nagy lányaink - az egyik 19, a másik 17 éves -, olyasmiről beszéltek nekünk, hogy milyen jó, hogy tudta, hogy mit kell tegyen, amikről pedig soha nem beszéltünk nekik, csak talán eléjük éltük ezt a lehetőséget, hogy így is lehet

csinálni valamit, s ők ezt észrevették. Új szemet kaptunk arra is, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra válik. Ez egy alapigémmé vált, mert nagyon sok szenvedésben és megpróbáltatásban volt részünk életünk folyamán. Nagyon sok „miért" volt bennem azelőtt.

Az Isten szeretetében csodálatos, hogy semmit sem enged meg véletlenül. Életünkben ezt egészen az apró dolgokig megtapasztaltuk - ezeket én a hétköznap csodáinak nevezem, amikkel újból és újból erőt, vidámságot, belső békét ad nekünk, és felsegít, ha elkeseredünk. Ezt egy nagy próbatételen keresztül is megtapasztalhattam, mert amikor az ötödik kislányunk született, két hónappal később agyvérzést kaptam. De ezelőtt a férjemmel arról beszélgettünk, hogy én nem megyek vissza dolgozni, öt gyerek mellett inkább otthon maradok, majd meglátjuk, hogy lesz, az Istenre bízzuk ezt a dolgot. A születés után két hónappal úgy kaptam agyvérzést, hogy éppen egy közösség volt nálunk, akik imádkoztak értem, éppen egy orvosnő is ott volt, aki injekciót adott, éppen elvittek egy olyan kórházba, ahol a legjobb orvos volt, aki többször megfestette már az agyi ereket, de semmit nem talált. Én fájdalmat csak az elején éreztem, utána semmit. Az orvosok értetlenül álltak az eset előtt, ugyanis semmit nem találtak, pedig négyszer festették meg az ereket. Mai napig azt mondja az agysebész, hogy magát a jó Isten gyógyította meg, mert nem tudják megmagyarázni, hogy mitől volt az agyvérzésem. Ez alatt a hat hét alatt ugyan a gyerekeknek és nekünk is nehéz volt, de ahogy kijöttem a kórházból, betegállományba kerültem, és attól kezdve nyugdíjat kapok. Az Isten megoldotta ezt a problémámat is. A kórházban csodálatos volt megtapasztalni azt, hogy az Isten végig velem volt. A férjem kilóméterekkel távolabbinak tűnt, hiába ült az ágyam szélén. Amikor arról volt szó, hogy meg is halhatok, megtapasztaltam az Isten szeretetét. Ő nem hagy el, Ő mindig ott van velem, bármi is történjen. Persze azt is megtapasztaltam, hogy milyen kicsiny a hitem, és hogy nem vagyok még kész arra, hogy elmenjek. A kórházban tapasztaltam meg azt is, hogy Máriával imádkozni, mennyire hatékony, és milyen csodálatos. Ő volt a társam, mert mással nem imádkozhattam, és csodák történtek ott sorban, mellettem az ágyakon, és az idegosztályon szintén. Az emberekkel való kapcsolatomban érezhettem, hogy az Isten mennyire szeret. Ott éreztem meg, milyen a kiszolgáltatottság, milyen az, amikor az ember egy pohár vízért sem tud elmenni öt lépésre. Milyen áldás az, ha valaki szeretettel ad egy kanalat, vagy felvágja az ennivalót, vagy megkérdezi, hogy vagy. Ezekre engem az Isten elég keményen tanított meg, mert elég felületesen viszonyultam az emberekhez, a saját problémáimmal voltam elfoglalva, magamba voltam gabalyodva. A kórházban Isten kiemelt engem ebből az állapotból és megtanított másokra figyelni - és ezzel elkezdett lelkileg is gyógyítani, miután testileg már meggyógyított. Megmutatta, hogy mindenfajta idegeskedésem, gondom, bajom elmúlik, hogyha észreveszem a másik baját, kinyílok mások felé, és az ő problémáját veszem a szívemre és azért könyörgök az Úrhoz - és sajnos az ember mindig talál olyanokat, akiknek sokkal súlyosabb problémái vannak, mint saját magának.

A mindennapi szeretetnek a megélésében nagyon lényeges dolog együtt töltekezni. Én nem hiszek abban, hogy egy héten egyszer elég azért imádkozni, hogy egész héten sikerüljön úgy élnem, ahogy az Úr szeretné. A gyógyító szeminárium nekem nagyon sokat segített abban, hogy reggelente föltöltekezzem az Úrral, hogy az Ő átölelő, megújító szeretetét magamba fogadhassam. Ez mindig csodálatos erőt ad, és azóta megtapasztaltam, hogy sokkal nagyobb türelemmel tudok viszonyulni a gyerekekhez, a férjemhez és önmagamhoz is. A másik segítség pedig az, hogy este, amikor lefekszem, mindig az Úr tenyerébe képzelem magam; oda befészkelődöm és örülök annak, hogy Ő beborít a szeretetével, és hogy ez a szeretet egész éjszaka velem lesz és gyógyít. Azelőtt sokszor rosszul voltam éjszaka, fölriadtam - főleg a kórház után -, és nagyon sok gondot okozott, hogy megnyugodjak ilyenkor. Amióta esténként az Úr kezeiben érzem magam, ezek a felriadások elmúltak.

A szeretet olyanok felé, akik elviselhetetlennek tűnnek, bár nem bántottak minket, sokunknak gondot jelenthetnek. Az én életemben is előfordult ilyen eset. Az illető mindig jó volt hozzám, és mégsem tudtam igaz szívemből szeretni, és ez nagyon bántott. Én mindent megpróbáltam vele szemben, mindent meg is tettem, de szeretni mégsem tudtam. Ekkor kaptam egy olyan próféciát, hogy „szeressél azzal a szeretettel, ami benned van, de nem a tiéd". Én ezt meghallgattam, leírtam, de nem nagyon értettem. Egyszer ez az illető egy lehetetlen időpontban telefonált, hogy jön, és én borzasztó lelki állapotba kerültem. Teljes kétségbeesésemben letérdeltem és azt mondtam: Uram, Istenem, segíts nekem, hogy a próféciádban mondott szeretetet, amely nem az enyém, megélhessem az illetővel szemben. Mikor eljött ez az ember, el-

kezdtünk beszélgetni és megtapasztaltam a próféciát. Ki kell nyílni az Úr előtt és engedjétek, hogy működjön bennetek az Ő szeretete. A másik élményem, ami számomra nagyon csodálatos volt az, hogy a betegségem körüli időpontig anyósomat nehezen tudtam elfogadni, szeretni pedig egyáltalán nem tudtam. Emlékszem, ő sokat segített nálunk, és egyre idegesebb lettem a segítségétől, és egyre rosszabb volt számomra, hogy nem tudom őt elfogadni. Elkezdtem imádkozni azért, hogy az Úr segítsen abban, hogy megszeresem őt, és egy kicsit őt is alakítsa. Szenvedett a saját keménységétől, és nem talált a békességet. Ez az ima körülbelül hat évvel ezelőtt kezdődött, és a mára oda jutottunk, hogy nekem nincs anyósom, hanem két anyukám, mert annyira szeretem őt, hogy ez egy csoda. Most már nem érdekel, ha sok a mosatlan edény, amikor jön. Azelőtt mindent megcsináltam, hogy ne találhasson semmi kifogásolnivalót. Ez egy olyan kapcsolat közöttünk, amely valóban az Isten csodája. Mindezt azért mondtam el, mert gondolom, sokan vannak így, akik nehezen tudnak elfogadni valakit. Nincs reménytelen eset. Hat év hosszú idő, és volt amikor úgy gondoltam, hogy abba kéne hagyni, mert nincs értelme, és olyankor az Úr mindig szelíden és nagyon finoman figyelmeztetett valami kicsi jellel, hogy folytassam az imát érte. Most már azért könyörgöm, hogy ő is teljes szívvel elfogadja az Urat, mert érzem, hogy ez még hiányzik neki. Rengeteget változott, és ez biztos, hogy az Úr csodája, mert nem hiszem, hogy egy ember természete magától ennyire meg tud változni. Se reménytelen házasság, se reménytelen kapcsolatok nincsenek az életben. S ha például a nagyobb gyerekeknél problémák vannak, akkor én inkább imádkozni szoktam, mert bár elmondom nekik, hogy mi a helyes, mit tegyenek, de ez csak falra hányt borsó, és nehezen fogadja el a serdülő gyermek a mama tanácsait. Az Isten kegyelme és szeretete kell ahhoz, hogy kibontsa a gyerekekből a jót és vezesse ezen az úton, és ehhez mi csak kis támasztékokat, iránytűt adhatunk és akkor segíthetünk, ha kérnek erre bennünket.

Szabókyné, Kati

ZAVARJ ENGEM, SZENTLÉLEK

Nem egészen magától értetődő arra kérnünk a Szentlelket, hogy szálljon meg nálunk, mert a Szentlélek úgyis ott van, ahol meg akar szállni és lakást akar venni. Azért se magától értetődő, mert nemcsak az „adományait" hozza magával, hanem egyúttal alkalmatlan, sőt zavaró vendég...

Ugyanez a Szentlélek, akit mi joggal, buzgón kérlelünk, egyúttal minden személyes és minden egyházi magabiztosság félelmetes ZAVARÁSA. Isten támadása ő, élettelenségünk és önelégültségünk ellen; nem tisztel semmiféle biztos tételt, külső rendet, ha az öncélúvá lett...

A két elem, amely a pünkösdi történésben, mint a Szentlélek kísérője és szimbóluma jelent meg, a szélvész és a tűz, a legfélelmetesebbek minden elem között és semmi sincs, ami megfogja ezeket forrásuknál és állapotukban...

Aki a Szentlélekben, mint Isten teremtő tevékenységében hisz és ebben a hitben a Szentlélek eljövetelét kéri, annak tudnia kell, hogy ezzel az isteni ZAVARÁST hívja le, és azért tartja magát nyitva, hogy Isten őt „tulajdonában" zavarja meg. Szokásaiban, gondolkodásmódjában, amikor ezek már nem alkalmasak arra, hogy a gyógyító nyugtalanság és a nyugtalanító igazság edényei legyenek.

Aki tehát kéri, hogy „Jöjj Szentlélek", annak készen kell lennie azt kérni: „Jöjj és ZAVARJ ENGEM, ahol csak kell, hogy zavarj!"

Wilhelm Stahlin püspök

~ ~ ~

Jöjj Szentlélek, jöjj közénk, jöjj el Fényességünk!
Jöjj tüzes Lélek, lobbantsd lángra szívünk!

A TESTVÉRISÉG — KRISZTUS AJÁNDÉKA AZ EGYHÁZNAK

Mit jelent igazából a testvériség Krisztusban? Azok az emberek testvérek Krisztusban, akik életük minden területén gondoskodnak egymásról, hordozzák egymás terheit és megosztják egymással testi-lelki kincseiket és hiányosságaikat.

Ez első hallásra talán túlzásnak tűnik. Nem csoda, hiszen mindannyiunk szívében működik valamilyen önvédelmi törekvés, amely visszatart bennünket attól, hogy túlságosan közel kerüljünk a másik emberhez. Talán a személyiségünk, függetlenségünk elvesztésétől való félelem ez? Attól retteg az Én, hogy idegen gondolatok fogják irányítani? Vagy egyszerűen csak arra vágyakozunk, hogy egyedülálló birtokunkat - önmagunkat - megőrizzük saját magunk számára?

Van, aki összetéveszti a testvériséget a barátsággal. Az igazi barátság valóban drága kincs; a szívélyesség és segítőkészség szép cselekedeteiben nyilvánul meg. Ez azonban nem azonos azzal a lelki kötelékkel, amely keresztény embereket kapcsol össze testvéri közösséggé. Többről van tehát szó, mint egyszerűen csak köszönni egymásnak a templomban. Felszínes kapcsolatokért nem kell az Egyház tagjaihoz fordulnunk. Ugyanígy, vagy még könnyebben találunk ilyeneket bárhol a világban.

Lélegzetelállítóan hatalmas és mélységes téma az Egyház tagjainak testvérisége. A következő néhány oldalon csak röviden említem meg azokat a dolgokat, amelyeket a legfontosabbnak tartok ezzel kapcsolatban. Szeretném bátorítani az olvasót, hogy elmélkedjen rajta, és a saját életében tökéletesítse ezeket a gondolatokat, hogy Jézus Krisztus gyönyörű ajándéka, a keresztény testvériség megvalósuljon a Testben - az Egyházban.

Egyre jobban érezhető, hogy milyen nagy szüksége volna az embereknek a keresztény testvériségre. Pszichológusok szerint a modern társadalom egyik legfájóbb problémája az, hogy nem tudunk egymással igazi kapcsolatokat teremteni. Sajnos, ez az életben mindenütt, még az Egyházban is így van. Forduljunk tehát a Bibliához, hiszen az emberek Istennel és egymással való kapcsolatának számos példáját olvashatjuk benne. A testvériségről is tanít bennünket. Mi indítja szívünket a testvériségre? - A szeretet. Szeretet Isten és az emberek iránt.A testvériség minden cselekedete ebből a szeretetből fakad.

1. Testvériség — a szeretetben

Isten az emberiség leghűségesebb Barátja és Szerelmese. Azért teremtett minket, hogy gyönyörködhessen bennünk és szerethessen minket és hogy valamennyien együtt élvezhessük szeretetét örökkön-örökké. Ő - a mi igaz Barátunk - küldte el Jézus Krisztust a világba, hogy a bukott, bűnös emberek helyett Ő legyen az engesztelő áldozat a kereszten. A szerető szívű Isten nem bírta tétlenül nézni, hogy az emberek tönkremenjenek és elpusztuljanak bűneik miatt. Isten mindig és mindenhol szeretetét sugározza felénk és arra vágyik, hogy viszontszeressük Őt. Isten, akitől az igazi szeretet származik, azt szeretné, ha egymás felé is testvéri szeretettel fordulnánk. Képesek vagyunk igazi szeretettel szeretni, hiszen a szeretet és mi, emberek, az Ő képére és hasonlatosságára teremtettünk.

Az emberek közötti testvéri szeretet akkor valósulhat meg, ha mindenekelőtt Jézus Krisztust szeretjük. Enélkül nincs igazi, mélységes, időtálló testvériség. Jézus arra kér minket, hogy maradjunk Benne, hogy sok gyümölcsöt teremjünk, mert Nélküle semmire sem vagyunk képesek (Jn 15).

Krisztus nagy szeretete, amely testvéri közösséget teremt közöttünk, olyan misztérium, amelyet emberi értelemmel nem lehet felfogni. Ő minket, szeretetre méltatlanokat szeret úgy, hogy végül magunk is részei leszünk az örök Szeretetnek. A földön ez úgy valósul meg, hogy szeretjük egymást és szeretettel viszonozzuk Jézus szeretetét. Mindenki megfeledkezhet rólunk, de az Úr soha nem szűnik meg utánunk vágyakozni. Könyörületes szívvel várja, hogy magához ölelhesse a bennünk élő új teremtményt. Milyen csodálatos ez a szeretet! - kiáltja Szent János apostol. Egyesíti a mennyet és a földet, s már a földön miénk a mennyország, hogy részesülhetünk az Ő Testében. A szeretet himnuszában (1Kor 13) találjuk ennek a szeretetnek a legszebb leírását. Így működik a szeretet a testvérek között, ember és ember között. Még a pogányok is észrevették, hogy az első keresztények

mennyire szerették egymást. A világ látja, és mindig látni is fogja, ahogy Krisztus Lelke, az erő és a szeretet Lelke betölti az emberek szívét.

Ha egymás iránti szeretetünk nem elég erős, akkor aligha beszélhetünk igazi testvériségről. Ha úgy érzed, szívedben nem elég forró a szeretet testvéred iránt, akkor menj és keresd Jézust, a Szeretet Királyát és teljes szívedből könyörögj, hogy töltsön el az Ő szeretete a Szentlélek által. Akkor tudjuk meg, hogy elég jól szeretünk-e, ha megvizsgáljuk magunkat a Szeretet Himnuszának fényében, és ha látjuk a Szentlélek gyümölcseit az életünkben.

2. Testvériség — az alázatban

Az igazi testvéri közösség kialakulásának egyik legnagyobb akadálya az, ha önmagunkat túl nagyra tartjuk. Ha földies gondolkodásunkat nem hatotta át még a Szentlélek, könnyen eshetünk a fennhéjázás bűnébe. Az alázat a Szentlélek gyümölcse, magunktól nem vagyunk rá képesek. Az Úr felé alázattal fordulunk, mint kis szolgálói. De Jézus Krisztus mutatta meg nekünk az igazi alázatot. Ő maga, az Úr, megtestesült, emberré lett és mindannyiunk szolgálójává tette magát, hogy megválthasson bennünket. Azzal a példájával, hogy megmosta a tanítványok lábát, arra kér bennnünket, hogy tanuljuk meg követni Őt az alázat útján. Ugyanúgy kell szolgálnunk egymást, ahogy Ő szolgál minket.

Az öntelt embernek nagyon nehezére esik, hogy másokat saját magánál jobbnak tartson. Pál apostol arra tanít, hogy nem szabad világi szempontok szerint ítélkeznünk. A Szentlélekben kell látnunk testvérünk valódi énjét, akiben a halhatatlan lélek a Szeretetre vágyakozik. Hiányzik belőlünk a tökéletes és örömteli alázat, cselekedeteinket és szavainkat a büszkeség irányítja, pedig tudnunk kell, hogy ezt a büszkeséget félre kell dobnunk, mert gyerekes és megakadályozza a lelki érettség kialakulását.

Gondolj csak Krisztusra! Ő megalázta magát - „egészen a kereszthalálig", és „odaadta hátát azoknak, akik verték", és „a száját nem nyitotta szóra" vádlói előtt. Az alázatos embernek gyakran kell szembenéznie azzal, hogy mások lenézik és elutasítják. Krisztus figyelmeztetett, hogy ahogy Őt is megtagadják, úgy gyűlöli majd a világ a tanítványokat is: kizárják őket maguk közül, megrágalmazzák őket, a nevüket, mint valami szégyenletes dolgot, úgy emlegetik.

A Szentlélektől áthatott testvéri közösség tagjai Jézus szemével tekintenek egymásra, alázatosan belátva, hogy ugyanaz az Úr uralkodik mindannyiuk szívében, ugyanaz a Szent Vér mosta mindannyiukat tisztára Isten előtt. Nem vagyunk egyedül. Alázatunkat úgy kell viselnünk, mint egy ruhát, tanítványságunk jelét. A szeretet nem lehet tökéletes alázatosság nélkül - ezt látjuk a mi Urunk csodálatos szeretetének példáján.

3. Testvériség — a szenvedésben

Bizony sokszor nehezünkre esik megosztani másokkal szenvedéseinket, mert attól félünk, hogy terhére leszünk a többieknek. Mégis a jézusi szeretet azt kívánja tőlünk, hogy a szenvedésekből is vegyük ki a részünket. Az is nehezünkre esik, hogy a saját problémáinkról beszéljünk másoknak, de az még sokkal nehezebben megy, hogy meghallgassuk a másik embert és segítsük terheit hordozni. Pedig ez nem más, mint a krisztusi törvény végrehajtása, vagyis, hogy „szeressük egymást".

A keresztény ember szenvedése nem céltalan, ezt láttuk Jób példáján is. Isten sokszor a szenvedésen keresztül von közelebb és közelebb magához, és a szenvedésben öleli keblére gyermekeit. A Szentírásban azt olvassuk, hogy a szenvedés, bár nem kellemes, később azonban a megigazulás békés gyümölcsét termi annak, aki elviseli (Zsid 12,11). Így tehát mindenféle szenvedés a még nagyobb megszentelődést szolgálja, az Istenhez való hűségünk erősödését a hit általi fegyelmezett élettel. Győzedelmesen kell tehát átmennünk a halál árnyékának völgyén Isten segítségével. Akkor hiába vádolnak bennünket, hogy csak szép ajándékaiért szeretjük az Istent. Nyilvánvaló lesz, hogy az Ő ereje, amellyel megerősít minket, hatalmasabb, mint az, amely a világban van. Időbe telik, míg a szenvedés jó gyümölcsei megteremnek, de a megszentelődött ember minden nehézség közepette is szereti Istent, mert megtanulta Istent Önmagáért szeretni. Szent Pált megpróbáltatásai idején így vigasztalta az Úr: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm a te gyöngeségedben nyilvánul meg a maga teljességében" (2Kor 12,9).

Krisztus maga is szenvedett, ezért aztán együtt tud érezni velünk szenvedéseinkben és megpróbáltatásainkban. Egészen bizonyos, hogy mindenféle megpróbáltatás elviselése kialakítja bennünk az egymás szenvedése iránti fogékonyságot, és a segítőkész együttérzést. Milyen csodálatos, ha a testvérek ilyen áldozatkész módon is képesek szeretni egymást! Soha nem szabad érzéketlenül hagyni a panaszkodást, hanem töre-

kednünk kell arra, hogy érzelmileg és lelkileg is odalépjünk szenvedő társunkhoz, és gyöngéden, megértően vigasztaljuk. A szívünknek lángolnia és sajognia kell a szeretettől, hogy a szenvedőknek megkönnyebbülést tudjunk nyújtani.

Örömteli és magasztos feladat részt vállalni mások szenvedéseiből és megpróbáltatásaiból. Látszólag az öröm és a szenvedés ellentétben állnak egymással. Mégis, ekkor érthetjük meg igazán az Úr legbensőbb szándékait. Így lehetünk szenvedő társai Krisztusnak. Bizony, a szenvedés elengedhetetlen előzménye annak, hogy majdan részesülhessünk az Ő dicsőségéből.

4. Testvériség — az imádságban

Számtalanszor találkozhatunk olyan esetekkel, amikor valaki arra kéri a többieket, hogy imádkozzanak érte. Ugyanígy mi is megkérhetjük testvéreinket, hogy imádkozzanak értünk. Azt kívánja tőlünk a Jóisten, hogy szép szavaknál is többet adjunk magunkból egymásnak. Azt kéri, hogy a szívünk legmélyéből sóhajtsunk fel, s gyöngéd szeretettel könyörögjünk egymásért az Úrhoz.

Imádságunkból is látszik, hogy mennyire szeretünk valakit, hogy milyen mély a törődésünk és a gondoskodásunk. Pál apostol olyan sok emberért imádkozott, hogy neveik talán megtöltöttek volna egy egész könyvet. Filemon csak egy azok közül, akik közel álltak Pál apostol szívéhez. Sokszor csak nagy szükség, vagy nehézség késztet bennünket közbenjáró imádságra. Pedig milyen jó lenne, ha nem hanyagolnánk el az ilyen imádságot sohasem, és folytonosan kiárasztanánk szeretetünket keresztény testvéreinkért, hálát adva azért, hogy élnek és drága tagjai Krisztus Testének.

Amikor elmeséljük egymásnak, hogy könyörgésünkre válasz érkezett a Mennyországból, nagy öröm tölti el a közösséget, közelebb vonja a tagokat egymáshoz, elmélyíti szeretetüket, növekszik az egymás iránti megértés. Ez nagyon jó, és bizonyos vagyok benne, hogy ez Krisztus akarata, hiszen Ő azt akarja, hogy szerető harmóniában egyesüljünk a közösségben, ahogyan Ő és az Atya.

Krisztus egész éjszakát töltött Atyjával imádságban. Ebből is láthatjuk, mennyire fontos a szeretetnek ez a kifejezése számára. Ugyanígy a mi életünkben is első helyen kell állnia az imádságnak. Amikor Krisztus az Olajfák Hegyén imádkozott, nagyon vágyott arra, hogy három tanítványa együtt legyen vele, de azok nem voltak képesek egyszer sem kitartani mellette. Talán túl nehéz volt számukra a mi Urunk lelki gyötrődését látni és ezért nehezültek el az álomtól úgy, hogy végül nem voltak képesek megosztani ezeket a nehéz órákat az Úrral.

5. Testvériség — az adakozásban

Az Isten országában van egy törvény, amely így szól: - Minél többet adsz, annál többet kapsz. Ez nemcsak az anyagi javakra vonatkozik, hanem a lelkiekre is. Úgy érzem, emögött az a tény áll, hogy a Jóisten nem adósa az embernek, hiszen Ő a Szerzője és Teremtője minden anyagi és lelki kincsnek. Ó, milyen szánalmas is a garasoskodó ember egy ilyen Isten színe előtt! Mindannyian bűnösök vagyunk ebben, hiszen sokszor kérdezzük magunktól: „Vajon megtehetem ezt? Megengedhetem ezt magamnak?" Azért van ez, mert megkötöz bennünket az anyagiasság, és elfeledkezünk arról, hogy ha Isten gondoskodik a kis verebekről, még sokkal inkább gondoskodik a mi szükségleteinkről. Az Úr így figyelmeztetett: Hát nem fog Isten még jobban felruházni titeket, kicsiny hitű emberek? Még a Szentírásban is kevés embert találunk, aki kiállta volna Jób próbáját. Ő tudomásul vette, hogy az Úr adta, az Úr elvette, és továbbra is tudta áldani az Úr nevét (Jób 1,20).

Az is Krisztus parancsa, hogy keressük először az Isten Országát, és akkor mindezek az anyagi javak is megadatnak nekünk (Mt 6,33). Csodálatos ígéret ez, de sajnos, szinte teljesen figyelmen kívül hagyjuk. Rá kell ébrednünk végre, hogy az Isten országa nem más, mint az, ha a tévelygőket az Úrhoz vezetjük és megosztjuk velük az Evangéliumot, ha testvéreinkről testilelki szükségleteikben gondoskodunk és végül, ha saját hitünk elmélyítésén, szeretetünk tökéletesítésén fáradozunk. Amilyen bőkezű az Úristen irántunk, olyan nagylelkűen kell nekünk is odaajándékoznunk az embereknek a Tőle kapott javakat. Még az olyan egészen mindennapi dolgok esetében is mérhetetlen öröm árad ki, mint amikor ruhát, vagy ételt adunk szűkölködő testvéreinknek, vagy a szegényeknek, akik mindig velünk vannak. Az Isten Országának építésében akkor veszünk igazán jól részt, ha fölajánljuk lelki javainkat és „minden jó ügyért" szeretetből, önfeláldozóan odaadjuk anyagi javainkat is. Hiszek abban, hogy jövedelmünk egy részének fölajánlása nagyon hasznos, Istennek tetsző (ha jó lélekkel történik), és egyúttal a Szentírás szerint való is.

6. Testvériség — a dicsőítésben

A dicsőítés a testvéri közösség szíve és lelke. A dicsőítésben épül a közösség és lesz élő testté. Természetesen magányos óráink az Úrral és bensőséges beszélgetéseink egymással szintén építik ezt a Testet, de fontos az is, hogy nagyobb közösségben is találkozzunk az Úr előtt. A szívből dicsőítő közösség jut közel a Főhöz, alakul az Ő képmására. Az Egyház áhítata olyan, mint a jó illat, amelyet Isten nagyon szeret. Egyike azon kevés ajándékoknak, amelyeket Istennek adhatunk mi, emberek, hálából azért, hogy Ő mindent nekünk adott. Jézus azt mondta, hogy az Atya keresi azokat, akik Őt dicsőítik a Lélekben. Dicsőítésünk csak akkor élő, ha a Szentlélekben dicsőítünk, vagyis, ha maga a Lélek ébreszti föl bennünk a vágyat, és Ő maga szól a szívünkben. Így árad ki ránk Isten áldása és megértő szeretete. A Szentlélek bőkezűen adja különböző ajándékait. Ámulatra méltó, hogy Isten milyen sokféleképpen jön közel népéhez, és milyen sokféleképpen von minket Magához. Ez történik meg valamennyiünkkel együtt, és külön-külön is a dicsőítés során.

Krisztus, földi életében az emberekkel találkozott. Gyógyítással, erővel, vigasztalással ment hozzájuk, az emberek pedig dicsérettel és imádattal fordultak felé. Ugyanez történik meg velünk, amikor Jézust dicsőítjük a Szentlélek által. A dicsőítő közösség valóban találkozik az Úrral, érzi jelenlétét, hallja hangját, élvezi a meghitt barátságot, amit a Vele való kapcsolat jelent. A dicsőítés olyan, mint egy szeretetünnep, ha a szívünk fölszabadult minden kötelektől. A Szentlélek ajándékait segítségül kapjuk és áldást nyerünk általuk a dicsőítés során. Pál apostol azt tanácsolja a korintusi gyülekezetnek, hogy vágyakozzanak a Szentlélek ajándékai után. Ugyanígy kell nekünk is vágyakoznunk. Pál apostol tanácsokkal látja el a közösséget, nehogy a Szentlélek kiáradását megakadályozzák. Az ajándékok a dicsőítés lelki segítői. A Lélek gyümölcsei pedig Istenben való életünk eredményei. Az ősegyházban a közös dicsőítés alatt a tagok egymást is szolgálták, így épülta közösség a szeretetben a szeretet által.

7. Testvériség — a mindennapokban

Milyen kedves is a kép, ahogy a testvérek beszélgetnek egymással. Beszélgettek. Vajon mennyit beszélgetünk mi egymással? Imádkozunk, dicsőítünk, lelki beszélgetéseket folytatunk, de milyen ritka az, amikor egyszerűen csak beszélgetünk mindenféléről, ami életünkkel kapcsolatos. Arról, hogyan igazodunk el a világban, milyen viszonyban vagyunk nem hívő ismerőseinkkel és egymással - ezekről a dolgokról bizony kevés szót váltunk Isten jelenlétében. Sokszor megtörténik, hogy csak a lelki témákra koncentrálunk, s közben megfeledkezünk testvéreink alapvető szükségleteiről, aggodalmaskodásairól és reményeiről. De ahogy egyre jobban megismerjük egymást, és egyre inkább el tudjuk fogadni még a hibákat is magunk és mások személyiségében, azt fogjuk tapasztalni, hogy sokkal felszabadultabban ki tudjuk fejezni mindennapi életünk örömét és bánatát. Meg kell találnunk a módját, hogy együttérzéssel, megértéssel támogassuk egymást, még azokat is, akik esetleg bántanak bennünket.

Úgy gondolom, hogy az Úr igaz félelme képessé tesz minket arra, hogy őszintén elmondjuk dolgainkat egymásnak, szívünkön viseljük egymás ügyeit és főképpen, tudjunk imádságban az Úr elé tárni mindent. Ha elég volna az, hogy csak Istennek mondjuk el a dolgainkat, akkor nem vágyakoznánk arra, hogy kiöntsük szívünket a barátaink előtt, és hogy kedvességet és együttérzést kapjunk és adjunk nekik. Isten azonban azt kéri, hogy nyíljunk ki egymás előtt és osszuk meg belső gondolatainkat is. Sok dolgunkat meg kell beszélnünk, utat engedni érzelmeinknek, megbocsátanunk, és ha kell, végül mindent az Úrhoz vinni, hiszen Ő ad minden kérdésünkre választ, és Tőle nyerünk bőséges áldást. Ha így élünk, akkor megvalósul az igazi közösség és az, amit a Bibliában így találunk: testvéri szeretet.

Ezzel a szeretettel kapcsolatban mindig meg kell kérdeznünk magunktól: vajon elmegyek-e még egy mérföldre, ahogy Jézus Krisztus kívánta? (Mt 5,41) Elég türelmes vagyok-e társamhoz, legyőzöm-e türelmetlen természetemet? A Szentlélek e három gyümölcse: türelem és hűség kis és nagy dolgokban egyaránt, továbbá a gyengédség minden ember iránt bármilyen körülmények között is - nagyon fontosak mindennapi életünkben. Ugyanígy fordul felénk a Jóisten is, a mi türelmes, hűséges és gyengéd Mennyei Atyánk, örökkévaló szeretetétől indíttatva.

8. Testvériség — a munkában

Micsoda tragédia, hogy Jézusnak meg kellett mondania a zsidóknak, hogy bár eddig ők ismerték egyedül Isten kegyelmes és szabadító cselekedeteit, most már nem ők az Isten Orszá-

gának egyedüli őrzői és örökösei. Jézus Krisztus rámutatott arra, hogy megnyílik az út, hogy bárki szolgálhassa Őt, és hogy az Egyház lesz az Ő Királysága. Vajon nem fájt-e Isten szíve, hogy szeretett népétől, Izraeltől el kellett vennie ezt a szerepet, hogy az Egyháznak adhassa? Pál apostol szavai adnak reményt, hogy lesznek a zsidók között is olyanok, akiket szőlővesszőként visszaoltanak a tőbe. E munka titkos öröme meglátszik a testvérek közösségében az ősegyházban, hiszen az Úr közöttük volt, szavait jelekkel, csodákkal és a Szentlélek működésével tette valóságossá. Ugyanígy van ma is, hiszen munkánkat úgy végezzük az Úrban, hogy már átalakultunk, amikor a sötétségből kiléptünk az Ő fényébe. Pál apostol arra bíztatta a filippieket, hogy legyenek a „világ világossága" (Fil 2,15). Ha Krisztus sugárzik belőlünk, akkor az Ő Királysága működik rajtunk keresztül az Ő hiányától szűkölködő, beteg világban. Jézus azt akarja, hogy ne csak egy kis magányos gyertya égjen, hanem sok ragyogjon együtt, mindegyik külön-külön és együtt is Krisztusból táplálkozva, vagyis az Ő testéből, az Egyházból. Csak így válhat életünk gyümölcsözővé, mert Nélküle semmire sem vagyunk képesek.

Munkánk eredményességének titka az, hogy elrejtőzzünk a Magasságos Istenben, vagyis magában Jézus Krisztusban. Ha Benne élünk, képesek vagyunk elmenni és szolgálni Őt, s nagy dolgokat tenni a világban. Nagyon nagy szerepet játszik itt az, hogy mekkora a hitünk. Amikor Jézus kenyeret adott az ötezer embernek, először a lehetetlent kívánta tanítványaitól: „Ti adjatok nekik enni!" Ők tudták, hogy nem képesek rá, de azért engedelmesen odaadták szegényes kenyerüket, halukat és mindenki jóllakott. Így működik a hit a gyakorlati dolgokban.

Pál Macedóniába való elhivatása minden missziós tárgyú beszéd kedves témája. Számtalanszor idézték már: „Gyere, segíts nekünk!" Ebből az látszik, hogy az Úr már jóval e hívás előtt is munkálkodott Macedóniában. Azt kérték Páltól, hogy segítsen, nemcsak azt, hogy prédikáljon. Vagyis lehetett már ott néhány ember, aki szükségét érezte annak, hogy kialakuljon az Egyház, a testvéri közösség, hogy megerősödjenek a hitben Pál apostol és társai segítségével. Láthatjuk, milyen csodákra képes Isten az Egyházban, hiszen a macedóniaiak nem ismerték Pált, vagyis idegen keresztényeket kértek meg, hogy segítsenek nekik. Valóban nyitottnak kell lennünk ismeretlen testvéreink felé is. Erre hívta föl a figyelmet Jézus, amikor azt mondta: „Aki nincs ellenünk, az velünk van" (Mk 9,41). Nagyon bölcsen, megfontoltan kell gondolkodnunk ahhoz, hogy megállapíthassuk: egy új mozgalom az Egyházban valóban nem a Szentlélektől ered-e.

9. Testvériség — egységben

A modern világban nyomasztó teherként nehezedik ránk a szorongás, széthúzás, gyanakvás. Ezért még vonzóbb és biztatóbb, hogy a keresztény Egyház másfajta életre hívja az embereket. Itt, az utolsó fejezetben meg kell jegyeznünk a fájdalmas tényt: bár az Egyház életének alapvető és legfontosabb tulajdonságai az egység és a békesség, sajnos ezt nem mindig sikerül megvalósítania. Gyakran láthatunk pártvillongásokat, vetélkedést, hatalmi harcokat, s ezek még roszszabbnak tűnnek, mint a világi háborúságok. Vajon hány drága közösséget rombolt szét az egység hiánya? Istennek vajon hány csodálatos művét tette tönkre egy perc alatt az esztelen harag, az önzés, a gőgösség, valamint a megbocsátás és a szeretet hiánya?

Nem csoda, hogy Pál apostol arra biztatja olvasóit, hogy buzgólkodjanak a Szentlélekben elnyerhető egység megtartásán. Az egységért teljes szívvel, ésszel és akarattal kell munkálkodni, mert csak akkor válik életünk aktív részévé. Attól, hogy Jézushoz tartozunk, még nem jön életünkbe automatikusan az egység, ahogyan a barátság és bizalom sem automatikusan alakul ki. Minden igazán jó dolog az életben - mint például az egység is - komoly fáradozás eredménye kell, hogy legyen. Azért próbáljuk kialakítani az összhangot egymás között, mert ez végül is az Úr képére formálja közösségünket. Mivel Isten természetét tükrözi, az sem meglepő, hogy Isten az egységes közösséget élettel, jósággal és örömmel áldja meg. Mi lehet segítségünkre az egység elérésében? A fenti idézetben már olvastunk néhányat: alázatosság, gyöngédség, türelem, egymás elviselése. Emberek vagyunk, emberi indulatokkal, úgyhogy sohasem szabad abbahagynunk a tudatos törekvést ezekre a tulajdonságokra. Senki nem tökéletes, mindenkinek vannak hibái, de Jézus Krisztus kegyelme és megbocsátó szeretete mégis egyesít bennünket az Atyával. Ugyanez a kegyelem és megbocsátás egyesít minket egymással is a testvéri közösségben.

Duncan McPhee

A LÉLEKBEN–NYUGVÁS II.

(A cikk első részének végéről, amelyet előző számunkban közöltünk, lemaradt egy mondat: „Mint már említettem, szolgálatomban csak ritkán tapasztaltam ezt, a közelállók sem vették észre, mert ülő emberekért imádkoztunk.")

Saját szolgálatomban

Idővel azonban - és majdnem észrevétlenül - magam előtt láttam megtörténni ugyanezeket, amikor valaki másért imádkoztam. Például emlékszem (azt hiszem 1971-ben történt), hogy Tommy Tysonnal egy idősebb emberért imádkoztam, aki egy széken ült. Ez az ember úgy viselkedett, mintha elaludt volna és majdnem leesett a székről. Emlékszem csodálkoztam, hogy Tommy nem lepődött meg, nem is aggódott, hogy ez az ember szívrohamot kapott. Körülbelül egy évvel később néhány ember, akiért imádkoztam, egészenvelenyhén ugyanezt kezdte tapasztalni. Mivel rendszerint nem álló emberekért imádkoztam, hanem ülőkért, az ájulás megakadályozására nem kellett mást tennem, mint abbahagyni az imát.

Egy nevezetes kivételre azonban emlékszem. 1971-ben történt; papoknak és kispapoknak tartott lelkigyakorlaton. A csoport nagy ellenállást fejtett ki az akkoriban únak számító karizmatikus lelkigyakorlattal szemben, de mégis eljutottunk addig, hogy csoportonként imádkoztunk. Körülbelül 100 papot és kispapot, és három vizitációs nővért, zsúfoltak be az imaszobába a lelkigyakorlatos munkacsoportból. Legtöbben a padlón ültek, néhányan álltak és csak néhány szék volt. Mikor megkérdeztük, van-e valaki, aki késznek érzi magát a Lélek-keresztségre, egy kispap jelentkezett. Az egyik széket középre tettük, Joe Lange és én imádkoztunk érte. Utána nagy csend támadt, és láthatólag mély imádságba merültek az emberek. Azután egy másik kispap kért imát, tehát megkértem az elsőt, keljen fel, hogy újra használhassuk a széket. Meglepetésünkre azt mondta: „Nem tudok megmozdulni". Azért, hogy ne hívjuk fel a figyelmet erre a különös eseményre, inkább elővettünk egy másik széket. A ima további ideje alatt az első kispap végig ülve maradt. Úgy egy óra múlva megkérte az egyik barátját, igazítsa meg a szemüvegét, mert lecsúszik az orráról. Ez bizony szokatlan volt. Jól nézett ki, beszélni tudott, de különben nem tudott mozogni, így nem akartuk felhívni a figyelmet az állapotára.

Mikor végül eljött az összejövetel befejezésének az ideje -több mint két órával múlva-, még mindig ott volt, mozdulatlanul. Tehát imacsoportunk körégyűlt, hogy megtudja, mi történt. Ahogy imádkoztunk, végre azt mondta: „Mintha folyton hallanám: Nélkülem semmit sem tehettek! Egész életem folyamán mindig én tartottam kezemben mindent, most átadok mindent Istennek." Ezzel elkezdett mozogni, és öt perccel később elhagyta a szobát. Akkor ez az egész kissé drámai leckének tűnt, olyasminek, mint azok a szimbolikus cselekedetek, amelyeket a próféták vittek végbe, hogy felejthetetlen módon hangsúlyt adjanak valaminek. Csakhogy itt úgy látszott, hogy Isten adja a hangsúlyt. Csak később ismertem fel, hogy ez a Szentlélekben való megnyugvás jelensége.

Azokban az időkben azonban, amikor észrevettem, hogy ilyesmi történik, abbahagytam az imát, mielőtt valami külső jel adódott volna. Nem láttam értelmét, hogy rávezessem az embereket a különleges történések keresésére, ami azt eredményezné náluk, hogy azon tűnődjenek, nem valami hisztérikus dologról van-e szó. Azzal számoltam, hogyha ezek az emberek elájulnának, megakadályoznának valami lelki történést, amit Isten esetleg végbe akarna vinni. Utóvégre evangelizációs összejöveteleken azt láttam, hogy az emberek elestek, és azonnal lábra álltak. A gyorsaság, amivel mindez történt, a farsangi légkör, aligha keltette azt a benyomást, hogy valami mélyreható megy végbe az emberek lelkében.

De néhány ember, akiért imádkoztam, szintén megtapasztalta ezt, és huzamosabban elnyugodott. Utána elmondták nekem igazán mély lelki élményeiket, amelyeket közben éltek át. Tűnődni kezdtem, hogy ennek az állapotnak nincs-e valami köze az „extázishoz", amelyről az egyház misztikusainál esik szó. Ilyenkor a lelki élmény intenzitása olyan nagyfokú, hogy az érzékek és a test cselekvőképessége átmenetileg csökken, ahogy Szent Pállal történt híres élményében:

„Tudok egy Krisztusban élő emberről, aki tizennégy évvel ezelőtt - testben-e, nem tudom, testen kívül-e, nem tudom, Isten a tudója - elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy ez az ember - testben-e vagy testen kívül, nem tudom, Isten a tudója - elragadtatott a paradi-

csomba és kimondhatatlan szavakat hallott, amelyeket ember el nem mondhat"(2Kor12,2-4).

A Lélekben való nyugvás céljai

Ha valakit valóban megérint az Isten, az mindig hasznos (feltéve, hogy valóban Istentől jön). E belső érintés után lehet, hogy az ember pusztán békét és örömöt tapasztal - önmagukban ezek is jótékony hatásúak -, de mélyebb, közvetlen kapcsolata is Istennel, néha látomás, néha hallás által. Miután sok emberrel beszélgettem és leveleiket olvastam, a Lélek általi nyugvás tapasztalatairól megállapíthatjuk, komoly előnyei vannak, ha az emberek abban a belső hasznot, és nem a külsőt keresik.

1. Isten jelenlétének megtapasztalása. Sokan, akik az Úrban való megnyugvás élményét tapasztalják, nemcsak a pihenést és békét, de valamiképpen magát az Urat is megtapasztalják. Ahogy az egyik nővér leírja:

„Bár tudnék szavakat találni mély hálám kifejezésére azért a mélységes örömért és tartós békéért, ami lényemet elárasztotta az elmúlt hetek alatt... Mindazért, ami azóta történt és jelenleg is mindennap, ahogy a Lélekben tovább növekszem. A legszebb ajándék, amit kaptam, annak tudata, hogy Jézus Úr és Megváltó és valóban gondomat viseli... hogy szeret engem. Ezt mindig is tudtam az értelmemmel, sőt tanítványainknak is tanítjuk, de valóságosan és ténylegesen tudni, mélyen csontjaimban érezni, ez teljesen megváltoztatja a helyzetet a világban - főleg az én világomban, a saját életemben... Ez életbevágóan fontos, mert ez valóban élet vagy halál kérdése. Én tudom, hogy számomra ez az igazság. És dicsérem Jézust, ébren és álmomban. Behatol a tudatom mélyébe és biztosan tudom, hogy Jézus valóság... hogy Ő szeret engem, jobban mint ahogy azt álmodni, vagy elképzelni képes vagyok. Ez csoda, sőt több: élet, az Ő élete, az Ő szeretete. Szeretném kikiáltani az egész világnak: Jöjjetek, lássátok, ízleljétek és tudjátok meg, hogy Isten az Úr és jóság, meg csupa szeretet és kedvesség."

Ezek a szavak nem egy főiskolás lánytól erednek, hanem sok évi tanári tapasztalattal bíró negyvenéves szerzetesnővértől.

Néha, amikor gyógyulásért imádkozunk, a gyógyulás nem történik meg és mégis megkapjuk Isten jelenlétének igaz adományát, ahogyan a következő levél leírja:

„1975. június 11-én, amikor olyan kedvesen felajánlotta személyes szolgálatát, rám helyezte kezét és imádkozott az izületi gyulladásom, sérvem, homloküreg-gyulladásom gyógyulásáért, Jézus jelenlétének tudata és az öröm olyan intenzív volt, hogy a Lélek hatalma alá estem. Ennek tudata megmaradt, bár fizikai gyógyulásban nem részesültem. A valóban fontos az, hogy minden nap jobban megismerjem Jézust."

Időnként ez a találkozás megtérési tapasztalat. Például az 1975. májusában Rómában tartott Nemzetközi Karizmatikus Konferencián imádkoztam egy asszony meggyógyulásáért, akit autóbaleset ért több mint 10 évvel ezelőtt, és még mindig egész testében szenvedett a hatásaitól. Tíz percnyi ima után a fájdalom és a többi baleseti hatás mind megszűnt, és az asszony örvendezett (nem öntötte el a Lélek). Később azonban, azon a napon újra láttam és levertnek látszott. Mikor megkérdeztem, hogy van-e valami baj, azt mondta, hogy minden fájdalom visszatért és rosszabb, mint valaha. Tehát újra elkezdtem imádkozni s megkértem az Urat, ha jónak látja, foglalkozzék ezzel a problémával a Lélek erejével. Ezután valóban hátraesett. Kb. 5 percig pihent, aztán újra felállt és örömtől sugárzott. Nagy fényt látott és azt mondta, hallotta, amint szólt hozzá az Úr: „Add meg magadat nekem és én meggyógyítalak." Tehát megadta magát és utána meggyógyult.

2. Ez elvezet bennünket a második célhoz: Megkönnyíteni a gyógyulást időhiány esetén, ha nem tudunk igazi beszélgetést folytatni és nem tudunk imádkozni, ahogy szeretnénk, különösen ha tömegekről van szó. Akkor, ha valakit elárasztja a Lélek, az Úr a szokásosnál gyorsabban gyógyíthatja, vagy szabadíthatja meg. Néha, mint a fenti példában, amikor nem tudom mi a baj és időnk sincs megkérdezni, az Úr maga veszi kézbe a beteget. Az elmúlt nyáron pl. egy pap, aki évekig mentális depresszióban szenvedett és pszichiáter kezelése alatt állt, megkérdezte, tudnék-e imádkozni vele. Minthogy nagy konferencián kellett beszélnem és a belső gyógyulást kérő ima rendszerint kb. 1 órát vesz igénybe, mondtam, hogy nem győzöm idővel. De később, mikor csak röviden imádkoztam érte nyelveken, elárasztotta a Lélek és két óra hosszat elnyugodott. Azalatt az idő alatt, ahogy később leírta, eljött az Úr és elvonultatta előtte egész életét, megmagyarázta néhány fájdalmas tapasztalatának forrását, és meggyógyította azokat. Némely dologról, amit a pap fontosnak tartott, kiderült, hogy nem is olyan fontosak. Jézus megmutatott neki majdnem elfelejtett incidenseket is, amelyek mélyebb benyomást hagytak. Az egyik dolog, amit az Úr mondott neki, emlékezetemben

maradt: „Fel tudod fogni, hogy akiknek te megbocsátasz, azoknak én is megbocsátok? Igazán megszabadulhatsz ellenségeidtől." A pap egyperces imádság után meggyógyult, ami jobban sikerült, mintha két óra hosszat próbáltam volna vele tanácskozni és imádkozni. Itt azonban hangsúlyoznom kell, hogy ilyesmi csak alkalomadtán történik. Általában végig kell imádkoznunk a rendes imát, ami időt igényel. Még ha valakit el is áraszt a Lélek, ez nem jelenti szükségszerűen azt, hogy valami mélyreható dolog történt. Néha hosszabb imát kell mondanunk, mint ahogy egyébként tennénk.

3. S a harmadik dolog, ami a Lélekben való nyugalom hasznosságát támasztja alá: a nehéz esetek, mikor Isten különös erejére van szükség. Ez különösen igaz a szabadításoknál, amikor gonosz lelkek vannak jelen. A Lélekben-nyugvás sokkal könnyebbé teszi a szabadítást, mert Isten hatalma olyan erős, hogy bármi rossznak nehéz volna annak jelenlétében megmaradni. Előzi azt Isten jóságának túláradása, amely esetben nincs többé szükség közvetlen kiűzésre. Vagy ha szükséges a kiűzés, a gonosz lelkek könnyebben adják meg magukat. Ez a gyógyításra is vonatkozik. Ez a különös erő úgy látszik, könnyebbé teszi a gyógyítást: a szokásosnál több minden, és gyorsabban megy végbe. Gyakran úgy, mintha az Úr maga venné kézbe ezt és adná a tanácsot, a gyógyulást és az adományokat, amire a betegnek szüksége van:

„Kértem, hogy az Úr végye el tőlem az aggodalmas lelkületet és töltse el lelkemet békéjével. Amint Ön imádkozott fölöttem, valami nagy erő hátra kényszerített. Próbáltam megállni a lábamon. Amint az erő csökkent, ragyogó fényt láttam, ami mintegy felkapott. Soha sem láttam ilyen ragyogást. Emlékszem, hogy boldogan énekeltem, amint tanúja voltam ennek a fényes ragyogásnak. Másnap reggel olyan békés lelkületben ébredtem, amit sohasem ismertem, és rózsák illatát éreztem... Néhány napig ebben a békés állapotban maradtam."

Egy másik nővér írja, hogy miután elárasztotta a Lélek:

„Az Úr megmutatta nekem nővértársamat, és megadta a megbocsátás kegyelmét és a valódi szeretetet mindegyikük iránt. Megmutatta nekem, hogy a nővérek, akikkel ebben az évben együtt kell laknom, közelebb fognak kerülni hozzá, és a főnöknő, akitől annyira féltem, az Ő gyermeke. Mielőtt az évnek vége lesz, ő is ráébred erre a valóságra. Elvette minden félelmemet. Azután olyan lett, mint egy kisgyermek, és megmutatta nekem a tantermet, amelyben tanítani fogok. Amint beléptünk a terembe, gyönyörűséges nyugalom és béke öntötte el a termet. Megkérdeztem tőle, hogyan tudom majd megőrizni ezt a nyugodt magatartást, és Jézus a hátam mögé mutatott, és mikor megfordultam, Máriát láttam a katedrán állni. Azt mondta, segíteni fog nekem, hogy ezeket a gyerekeket az ő szeretetével szeressem. Vele fogom őket alakítani. Azután Mária szólt: Most valóban Jézus jegyesévé avattattál. Most egészen az Övé vagy."

Ezt követően az Úr további kibékülésekre vezette rendi közösségében, anyjával és családjával. Mária akkor azt javasolta, hogy több időt szenteljen a Szentírás olvasásának, hogy többet tanuljon Jézusról és bátorította, hogy az este még hátralévő részét töltse az oltárnál, imádkozzon, míg barátai eljönnek, hogy kocsival hazavigyék.

Úgy találtam, hogy elég gyakran történik ilyen élmény, ha az emberek Lélekben nyugszanak. Ez semmiképpen sem azt mutatja, hogy az a valaki szent, azt sem kell szükségképpen elfogadnunk, hogy minden reveláció valódi. Csak gyümölcseikről ismerjük meg azokat. De újra és újra arról számolnak be az emberek, hogy békét, örömet, és Isten nagyobb szeretetét tapasztalják, valamint úgy fizikai, mint belső gyógyulásban részesülnek. Amint Avilai Szent Teréz megjegyzi:

„Egyikük se képzelje azt, azért mert egy nővérnek ilyen élménye volt, hogy jobb a többinél. Az Úr mindegyikünket úgy vezet, ahogy szükségesnek látja. Az ilyen élmények, ha helyesen használjuk őket, felkészítenek arra, hogy Istennek jobb szolgálói legyünk. De néha a leggyengébb az, akit Isten ezen az úton vezet. Tehát itt nincs alapja sem a helyeslésnek, sem az elítélésnek. Bírálatainkat az erényekre kell alapozni."

Tulajdonképpen ezt fedeztem fel: hogy az embereket hozzásegíteni a Lélekben való megnyugváshoz valódi szolgálati adomány. Én szolgálatra használom, míg úgy látszik a legtöbb evangelizáló szolgálat után használja, mint Isten erejének egyszerű demonstrációját.

McNutt

~ ~ ~

„Akik szeretnek, azokat szeretem, s aki keres, az rám is talál." (Péld 8,17)

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

A következő cikk Monique Hébrard „Les Charismatiques" (Cerf 1991) című könyvéből vett kivonat. Ez a francia újságíró 15 éve figyeli a Karizmatikus Megújulást és rendszeresen ír róla. Könyve általános áttekintést ad a Karizmatikus Megújulásról, foglalkozik annak eredetével, fejlődésével és elterjedésével szerte a világon. Ezenkívül foglalkozik az ökumenizmus, az evangelizáció, a gyógyítás és az elkötelezettség szempontjaival. A Karizmatikus Megújulás ezüst jubileuma alkalmából a könyvnek arra a részére irányítjuk figyelmünket, amely a megújulásnak a különböző világrészeken végbemenő fejlődését írja le.

Beatrice Bourrat

Ha a Lélek egy is, de megnyilvánulásai különbözők. Különbözők a kultúrák, különbözők a világnézetek, az egyházi keretek, amelyekben a Lélek működik. Éppen úgy, ahogy különbözők az egyes vezetők megtérésének történetei is. A „Pain de Vie" (Élet kenyere - Franciaország) közösség alapítója azelőtt anarchista volt és a kábítószer rabja. A „Word of God" (Isten Igéje) közösséget egy plébánia ifjúsági csoportjának vezetői alapították. Ez a kis imacsoport Spanyolországban, Kasztilia távoli határán van. Nagy, szervezetileg jól fölépített csoportok vannak az Egyesült Államokban; a legújabbak pedig sokfelé Kelet-Európában alakultak. David Berly lelkész a „Reconciliation" (Kiengesztelődés) közösséget alapította, amely közösség a szegénység elleni harcra kötelezte el magát Észak-Franciaországban; Tom Forrest atya, amerikai katolikus pap pedig az „Evangelizáció 2000" karizmatikus csoportot. Ami közös bennük: a Szentlélek általi megtérés „előtt" és „után" megtapasztalása, ami szeretetre gyullasztotta őket az Úr iránt. A Karizmatikus Megújulás valósága akkor válik előttünk világossá, ha áttekintjük a világrészeket: 140 ország, kb. 60000 imacsoport és sok elkötelezett közösség.

Amerikai Egyesült Államok: a legjobb és a legrosszabb vonások

Egymillió katolikus látogatja rendszeresen a karizmatikus imacsoportokat. 10 millió ember karizmatikus, 60 millióan születtek újjá a Szentlélekben a pünkösdi és más megújulási mozgalmak keretében. Mindegyikre jellemző a gyermekies és lelkesedő (enthuziasztikus) magatartás. Mivel a világ tudja, hogy ezeknek az embereknek hivatásuk a térítés, ezért arra ösztönzi őket, hogy hirdessék Jézust a médiákon keresztül. Észak-Amerika az a világrész, amelyben a Megújulás legjobb és legrosszabb vonásait egyaránt fel lehet fedezni. Itt a Katolikus Karizmatikus Megújulásnak ma több mint 6000 nagy imacsoportja van, melyek az első időkben megalakult közösségek erős befolyása alatt állnak: „Word of God" (Isten Igéje - Ann Arbor), „People of Praise" (Dicsőítés népe - South Bend) és „Mother of God" (Isten Anyja - Washington).

Az amerikai társadalom sokféle népnek és vallásnak a keverékéből áll. Ebben minden hétköznapi halandó megpróbálja megtalálni a helyét az amerikai életforma és a saját identitás (bőrének színe, eredeti kulturális közössége és vallása) között. Ezzel magyarázható, hogy a Katolikus Karizmatikus Megújulás miért kettős természetű Amerikában. Van benne természetes ökumenikus (néhányan azt állítják, hogy mindent a protestánsoktól vett át), és mélyen katolikus identitás.

Ezt szemlélteti a „Word of God" (2000 tagot számláló) közösség fejlődése. A legkülönbözőbb emberek, akik eddig egy erősen megszervezett és hierarchikus életformában éltek, most lassan megnyílnak egy új típusú közösség felé, ahol az egyéni vonásoknak (több kisebb csoportnál) több mozgástere van és nagyobb szabadsága, mint az eredetiben volt. A Katolikus Karizmatikus Megújulás másik szempontjának látványos kifejezője a Steubenville-i egyetemen végbement esemény. Amikor az új elnök - Michael Scanlan atya - 1974-ben elfoglalta hivatalát, régóta óhajtott vágyát rövidesen megvalósíthatta. Az egyetemen mindent alárendelt a Szentléleknek. Ez az egyetem teljes megújulását jelentette, és az újra felfedezett ima örömét.

Kanada: csendes növekedés

A Kanadai Katolikus Karizmatikus Megújulást kezdettől fogva jól szervezték meg. Néhá-

nyan úgy érzik, hogy a Megújulásnak új lendületre van szüksége: ami egyesek szerint már meg is történt az utóbbi időben több közösségnél. Így például a franciák csoportjánál a „Monde Nouveau" (Új Világért) Alapítvány és más csoportoknak az elindításával.

Jean Paul Régimbald atya, aki itt és máshol is segített megalapítani a karizmatikus csoportokat, létrehozta a „Myriam Bethlehem" csoportot, amelyben „kistestvérek és nővérek" dolgoznak együtt. Mellettük van a házaspárok, a fiatalok és az olyanok imacsoportja, akik elváltak és nem akarnak újra házasságot kötni.

Quebecben is megalakult egy karizmatikus központ, „Jesus Ouvrier" (Jézus a munkás) néven és körülbelül 30 imacsoport alakult az ifjúság evangelizálására.

Latin-Amerika: szegénység és szekták

Latin-Amerika évtizedek óta forrongó terület, ahol a Karizmatikus Megújulás a polgárháború, a különbözô diktatúrák, a szegénység és az észak-amerikai befolyás nehéz körülményei között jött létre.

A Katolikus Karizmatikus Megújulás itt dinamikus és sokféle formában virágzik: imacsoportokban, kis életközösségekben, nagyobb elkötelezett közösségekben, mikrotársadalmakban, stb. Valamiképpen jól gyökeret eresztett. Két jelzővel tudnám leginkább jellemezni: népszerű és szilárd. Mexikó Azteque stadionját több alkalommal 70000-nél is több ember tölti meg, Brazíliában a Morumbi stadionban, San Paulóban 1987 pünkösdjén és 1991 májusában 150000 ember gyűlt össze.

Bár néhány országban, így Chilében, a növekedés lassan halad, máshol - például Kubában - látványos a fellendülés. Ma 40 imacsoport működik Havannában és Brazíliában 2 millióra tehető a karizmatikusok száma. Néhány nagyobb karizmatikus központnak és közösségnek erős befolyása van az Egyházra és a társadalomra: mint pl. a „House of Cornélio"-nak (Kornéliusz Házának) Mexikóban, Guadalajarában.

A legnagyobb befolyású közösség a kontinensen a „Minuto de Dios" (Isten Ideje) Bogotában, Kolumbiában. Ennek a közösségnek félelmetesen erős és hatékony társadalmi programja van, amelynek eredményeképpen 20000 házat építettek a szegényeknek, ezenkívül iskolákat, egy színházat és egy egyetemet is, ahol a társadalmi fejlődést elősegítő tudományokkal foglalkoznak. Gondoskodnak munkáról, orvosi és szociális ellátásról. Új termelési módot keresnek, hogy jó üzleti alapokra helyezzék a mezőgazdasági termelést, és ezzel új munkahelyeket teremtsenek. Sok karizmatikus közösség csatlakozott ehhez a közösséghez. 50 ilyen van Bogota szomszédságában és 40 a távolabbi városokban és falvakban.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Kim Kollins a Katolikus Karizmatikus Megújulás Európai Tanácsának tagja, nemzetközi hírű előadó, június 4-től 11-ig hazánkba látogat. A látogatást a Nyolc Boldogság Közösség és az Emmausz Közösség koordinálja. Budapesten, Győrben és Pécsett lesznek összejövetelek.

~ ~ ~

Májusra megjelentetjük „Linn: Imaszeminárium az élet sebeinek gyógyítására" és „Az élet sebeinek gyógyítása" című könyveket. Az elsőt különösen ajánljuk az imacsoportok részére. Az anyagot heti kétórás foglalkozások keretében átvettük, és nagyszerű eredmények születtek az Úr kegyelméből.

~ ~ ~

A Katolikus Karizmatikus Megújulás 25. évfordulójára szerettünk volna egy nagyobb összejövetelt rendezni, de úgy tűnik, hogy a nagyobb helyiségek bérleti díjai elérhetetlenek számunkra. Ezért azt ajánljuk, hogy a helyi közösségek, vagy két három imacsoport közösen rendezze meg az egész napos ünnepséget illetve lelki napot, melyen áttekinthetik az elmúlt évek eredményeit és a megújulás teológiai gyökereit. Ha véletlenül mégis találnánk helyiséget, akkor értesíteni fogjuk olvasóinkat. Emellett szeretnénk megjelentetni egy jubileumi újságot „GOOD-NEWS" (Örömhír) címen, amely az angol kiadásnak a hű fordítása lesz.

~ ~ ~

Az „Áldjad én lelkem az Urat" című énekgyűjtemény elfogyott, ha még van rá igény, nyár végén megpróbáljuk újra kiadni.

30.-Ft

Tartalomjegyzék

Az egyház tanítása 2
Dr. Kovács Gábor: Mindenki a saját nyelvén 3
Kézrátétel 4
A Szentlélek ideje 6
Tanúságtétel 7
Wilhelm Stahlin: Zavarj engem, Szentlélek 9
Duncan McPhee: A testvériség 10
McNutt: A Lélekben-nyugvás 15
A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei 18
Szerkesztői üzenetek 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Műszaki szerkesztő: *Merényi Ágnes*
Szerkesztőség: *Katona István*
Budapest, 1053 Ferenciek tere 2.
ISSN 0865-2805